

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Handelingen 1, 13 - 14
Middagdienst

Broeders en zusters,

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Psalm 47 : 1 en 2**
- 4. Gebed voor de opening van het Woord**
- 5. Schriftlezing : Psalm 47 en Handelingen 1 : 1 - 12**
- 6. Zingen : Psalm 47 : 3 en 4**
- 7. Tekst : Handelingen 1 : 13 - 14**
- 8. Zingen : Lied 234 : 1 en 2**
- 9. Geloofsbelijdenis Gezang 4**
- 10. Dankzegging en gebed**
- 11. Collecte**
- 12. Slotzang : Gezang 24 : 1- 5**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Hemelvaartsdag lijkt ten opzichte van de andere christelijke feestdagen, Kerst, Goede Vrijdag, Pasen de minst geliefde feestdag. Ik heb bijvoorbeeld nog nooit een pleidooi gehoord om de middag van de Hemelvaartsdag te gebruiken voor een speciale hemelvaartsviering voor de kinderen. Terwijl een pleidooi om de special kerstviering voor de kinderen af te schaffen op een heleboel commentaar zou kunnen rekenen. Kerst, Goede Vrijdag, Pasen en Pinksteren. Ze spreken meer tot de verbeelding dan het feest van Hemelvaart. Dat is in de kerk zo, maar ook zeker in de wereld. Daar kan men zich helemaal niets voorstellen bij een feest rond iemand die ons verlaat. Een God die mens wordt zoals wij, dat kan de harten nog ontroeren. Maar een God die de wereld weer verlaat. Wat is daar voor feestelijks aan?

Maar wie het andere beschrijving van de hemelvaart van de Here Jezus leest zoals Lucas die heeft beschreven aan het einde van zijn evangelie, die ziet dat de kerk van die dagen vol vreugde was. In Lucas 24 vers 50 en verder lezen we namelijk: Hij nam hen mee de stad uit, tot bij Betanië. Daar hief Hij zijn handen op en zegende hen. Terwijl Hij hen zegende, ging Hij van hen heen en werd opgenomen in de hemel. Ze brachten Hem hulde en keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem, waar ze voortdurend in de tempel waren en God loofden. De kerk tussen Hemelvaart en Pinksteren was een kerk die in alle opzichten één was. Ik heb de tekst van vanmorgen dan ook zo samengevat.

De kerk van de ten hemel gevaren Christus ziet eensgezind uit naar de terugkomst van haar Heer.

Deze eensgezindheid vindt haar:

- 1. oorsprong in de gehoorzaamheid aan haar Heer,**
- 2. vreugde in de Hemelvaart van haar Heer,**
- 3. vervulling in de terugkeer van haar Heer.**

We zullen dus eerst zien dat de kerk van de ten hemel gevaren Christus haar eensgezindheid vindt in de gehoorzaamheid aan haar Heer. Lucas beschrijft dat de apostelen na de Hemelvaart van de Here naar Jeruzalem gingen, naar een bovenzaal. Mogelijk is dit dezelfde zaal geweest waar de Here Jezus met zijn leerlingen het laatste Avondmaal heeft gevierd. Om duidelijk te maken dat al de apostelen naar deze bovenzaal waren gegaan, noemt Lucas de elf overgebleven apostelen stuk voor stuk op. Daar-

naast waren er nog enige vrouwen en de broers van de Here Jezus geregeld in die bovenzal in te vinden. Wat is de situatie nu anders dan 40 dagen geleden: op de Paasmorgen. Toen waren de apostelen verstrooid. Verdrietig en ontgoocheld was de kring van leerlingen uit elkaar gevallen. In het geloof dat het allemaal voorbij was. Maar die stemming heerst nu totaal niet onder de apostelen. Ook al is net hun geliefde Heer voor hun ogen naar de hemel opgevaren. Ze zijn niet verdrietig. Ze zijn niet radeloos en ze zijn niet verstrooid. Ze voelen zich niet in de steek gelaten door de Here.

Want ze weten dat de Here Jezus iets fantastisch gaat doen. Hij heeft het zelf gezegd. Toen Hij met hen aan tafel had gezeten, had Hij hun opgedragen Jeruzalem niet te verlaten, maar in de stad te blijven wachten tot de belofte van de Vader, waarover Hij verteld had in vervulling zal gaan. Johannes doopte met water, maar binnenkort zouden zij gedoopt worden met de Heilige Geest (Hand. 1,4-5). Dit woord van de Here hadden ze ter harte genomen. In gehoorzaamheid waren ze dus in Jeruzalem gebleven.

In die gehoorzaamheid ligt de oorsprong van de eensgezindheid van deze mensen. Ja, je mag rustig zeggen, dat de eenheid van de kerk in de gehoorzaamheid aan de Here Jezus zijn oorsprong vindt. Jezus Christus is de Heer van de kerk. De kerk is zijn Koninkrijk. Zijn Woord is het eerste en het laatste Woord. Hij is de alfa en de omega. En alleen daar waar mensen buigen voor dat woord van de Christus, kan echte eenheid groeien. Een kerk waar de mens zelf gaat bepalen welk woord van de Here voor haar nog geldig en betrouwbaar is, die kerk is bezig haar geboortepapieren te verliezen. Gehoorzaamheid aan het Woord van de Here Jezus is de oorsprong van eensgezindheid.

Betekent eensgezindheid nu dat we het in alle dingen met elkaar eens moeten zijn en in alle dingen dezelfde keuzes maken? Nee, dat niet. De Here leert ons in zijn Woord dat mensen in de dienst aan Hem verschillende keuzes kunnen maken. Maar wel is het nodig dat we allemaal van groot tot klein gehoorzaam zijn aan het Woord van onze Here Jezus Christus. Dan zullen we eensgezindheid zijn. Dat in de eerste plaats.

We zullen dus in de tweede plaats zien dat de kerk van de ten hemel gevaren Christus haar eensgezindheid vindt in vreugde over de hemelvaart van haar Heer.

De eensgezindheid in de kerk vindt haar oorsprong in de gehoorzaamheid aan de Here Jezus. Maar gelukkig is daarmee niet alles gezegd wat er over de eensgezindheid in de kerk van Jezus Christus te zeggen is. Want eensgezindheid betekent ook dat je over dezelfde dingen blij bent. En ook dat was die kleine gemeente van apostelen en enkele

mensen daarom heen. Lucas heeft over die vreugde geschreven aan het einde van zijn evangelie. Hij heeft het geïllustreerd door te vertellen dat deze mensen voortdurend in de tempel waren te vinden, om de Here te loven. En ook in onze tekst illustreert Lucas dat door te schrijven dat de gemeente zich vurig en eensgezindheid wijdde aan het gebed.

In de vertaling van 1951 staat dat zij eendrachtig volharden in het gebed. In beide vertalingen klinkt door dat er een enorm enthousiasme in de gemeente was. En deze gemeente was terecht zo enthousiast. Want deze gemeente had de liefde van haar God mogen zien. De God van Abraham, Izaäk en Jacob. De God van David en Salomo. De God van Elia en Elisa, Jesaja en Jeremia, Daniël en Hosea. Die God was in hun midden gekomen in Jezus Christus. Zij hadden de liefde van God gezien in Christus. De macht van God in Jezus Christus. De ontferming van God in Jezus Christus. Ja, God was zichtbaar en tastbaar in de wereld gekomen. Hij was in hun midden geweest en ze hadden met Hem persoonlijk mogen optrekken. Ze hadden daarbij veel moeten leren. Ze hadden eerst verkeerde verwachtingen gehad, met alle teleurstellingen van dien. Maar na de dood en opstanding van Jezus was alles uiteindelijk op zijn plaats gevallen. Ze hadden begrepen dat het rijk van Jezus Christus niet van deze wereld was, maar een totaal nieuw rijk was. Ze hadden begrepen dat Christus dood geen nederlaag was geweest, maar betaling voor onze zonden en bevrijding van de straf van de eeuwige dood, waaronder wij eeuwig hadden moeten lijden.

Nu had hun geliefde Heer afscheid genomen van hen en was Hij naar de hemel gevaren. Maar dat betekende absoluut niet dat ze bij de pakken neerzaten. Want ze wisten dat zijn vertrek geen echt afscheid was. Ze wisten ook dat zijn vertrek absoluut niet betekende dat Hij hen in de steek liet. Nee, Jezus Christus, hun Here, steeg op naar de Vader om daar allereerst binnen gehaald te worden als de Zoon van God die zijn moeilijke en zo belangrijke taak had voltooid. Hij had de duivel overwonnen. Hij had de dood overwonnen. Hij had de weg geopend voor de terugkeer van zondaars naar God hun Schepper. In zijn bloed lag er nu een nieuw verbond voor de mensheid. Een verbond van heerlijke genade tussen God en een nieuwe mensheid. En voor deze nieuwe mensheid, zijn kerk en bruid, gaat Hij nu vanuit de hemel zorgen. Daar neemt Hij plaats aan de rechterhand van zijn Vader. En van zijn Vader krijgt Hij alle macht in de hemel en op de

aarde. En deze macht zal Hij gebruiken om zijn kerk te beschermen tegen de duivel en zijn hulptroepen.

Christus laat met zijn Hemelvaart zijn bruid niet in de steek. Integendeel, het is juist voor de kerk het beste dat zijn Heer in de hemel zit aan de rechterhand van zijn Vader. En de kleine kerk van die tijd die wist dat, want de Here had het zelf gezegd. En nu zoekt die kleine gemeenschap het contact met haar Here in de hemel. Elke dag is het vurig en volhardend in gebed om haar Here te loven en te prijzen. Om Hem te danken voor het werk dat Hij heeft gedaan. Om Hem te danken voor de schatten die Hij voor zijn bruid verdiend heeft.

Maar daar zijn ook de voorbeden. De voorbede of het werk dat de Here Christus heeft gedaan nog vele vruchten mag dragen. Want juist daarin wordt de Here Jezus verheerlijkt als zijn werk vele, vele vruchten draagt. Psalm 47 spreekt over Jezus Christus als Koning over de hele aarde. En Hij wordt verheerlijkt als de mensen in de wereld Christus ook als zodanig leren kennen en gaan erkennen. En de apostelen weten dat Jezus Christus voor hun daarin een grote rol heeft weggelegd. Daarover voelen ze zich vereerd. Maar ze weten tegelijk dat ze dat niet in eigen kracht kunnen. Ze weten dat ze uiteindelijk niets anders zijn dan instrumenten in de handen van Christus zelf. Daarom bidden ze om de komst van de Trooster, om de Heilige Geest die Christus beloofd heeft. Om de komst van Christus in de Geest. Opdat hun blijdschap vervuld wordt. En dat brengt ons bij het derde punt.

We zullen dus in de derde plaats zien dat de kerk van de ten hemel gevaren Christus haar eensgezindheid vervult ziet in de terugkeer van haar Heer. De Here Jezus is naar de hemel gegaan, maar toch kun je niet zeggen de dagen nadat ze afscheid hebben genomen van de Here beheerst worden door het gevoel van gemis. Integendeel, ze lijken meer op dagen van advent. Want daar zijn de gedachten vol van. De komst van de heilige Geest. Jezus Christus was opgevaren in het vlees, maar Hij zou terugkomen in de geest. En daar moesten ze en mochten ze op wachten.

Ze moesten er op wachten, maar het was ook een mogen wachten. De Here Jezus laat in deze opdracht ook zien dat Hij van trouw en inzet houdt, maar niet van activisme. Christelijk activisme, als je het al christelijk kunt noemen, ontstaat als mensen menen dat zij Gods Koninkrijk hier op de aarde moeten vestigen. Als zij menen dat zij de kerk moeten bouwen. Als ze menen dat zij met hun ideeën de kerk weer eens nieuw leven in

zullen kunnen blazen. Wij zijn als mensen niet meer en niet minder dan instrumenten in de handen van de Geest van Christus. Wie in de kerk geschiedenis wil schrijven, struikelt bijna altijd vroeg of laat over zijn eigen ambities. Wie naar de kerkgeschiedenis kijkt die ziet dat bijna al die namen uit de kerkgeschiedenis, helemaal niet de bedoeling hebben gehad om geschiedenis te schrijven. Luther wilde niets anders dan zijn broeders en zusters weer de volle rijkdom van het evangelie terug geven.

En als deze Geest is gekomen dan zal hun eensgezindheid nog verder groeien. Want dan zal die ene Geest van Christus hen allen in bezit hebben genomen en hen leiden en vervullen met zijn kracht, liefde en bezonnenheid. Zo vierde die kleine christelijke gemeente na de Hemelvaart van de Here Jezus dit feest van Christus intocht in de hemel. Vol vreugde en vol dankbaarheid. De Here lovend en prijzend in de tempel. Tot Hem biddend in de bovenzaal met dankzegging en gebed. De terugkeer van de Here Jezus verwachtend in de Geest. En die kleine kerk heeft niet lang hoeven te wachten. Slechts tien dagen later was daar het feest van de uitstorting van de Heilige Geest in het midden en in de harten van die kleine kerk. Naar de belofte van de Here Jezus Christus. Als verhooring van de gebeden van de kleine kerk.

Maar wij leven vandaag ook nog in adventstijd. Tenminste, ik hoop dat u leeft in de verwachting van de komst van onze Here Jezus Christus. Veel van zijn werk is en hoeveel er af weet alleen God zelf. En als het werk af is, en dat kan zelfs vandaag zijn, dan komt onze Here terug en dan zal Jezus ook het laatste voltooien. En de Here verwacht van ons dat wij net als die kleine gemeente uit de dagen van zijn hemelvaart, vurig en eensgezind bidden. Dat wij de Here loven in zijn huis en ons over zijn liefde verheugen en dat wij ons door zijn Geest laten gebruiken tot opbouw van zijn Rijk.

Amen